

**Specimen historico-juridicum inaugurale quo inquiritur
quaenam sint principia, quibus leges venatoriae olim fundatae
sint, hodieque innitantur**

<https://hdl.handle.net/1874/338557>

INQUISITIO

PRINCIPIA, QUIBUS LEGES VENATORIAE
OLIM FUNDATAE SINT,
HODIEQUE INNITANTUR.

l.

SPECIMEN HISTORICO-JURIDICUM INAUGURALE

QUO INQUIRITUR

QUAENAM SINT PRINCIPIA,
QUIBUS LEGES VENATORIAE OLIM FUNDATAE SINT
HODIEQUE INNITANTUR,

QUOD,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

SIMONIS KARSTEN,

PHIL. THEOR. MAG. ET LIT. HUM. DOCT.

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS JURIDICAE DECRETO,

Pro Gradu Doctoratus

SUMMISQUE IN JURE ROMANO ET HODIERNO HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA RHENO-TRAJECTINA

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT

JACOBUS LYDIAS VAN REEDE,

Rheno-Trajectinus.

A. D. II M. DECEMBRIS, A. MDCCCXLVI, HORA II.

TRAJECTI AD RHENUM

APUD J. A. VAN WOESTENBERG.

MDCCCXLVI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

REPORT ON THE PROGRESS OF WORK
DURING THE YEAR 1911

BY
ALBERT EINSTEIN

PRESENTED TO THE FACULTY

AT THE ANNUAL MEETING OF THE PHYSICS DEPARTMENT

HELD AT CHICAGO, ILLINOIS, DECEMBER 15-17, 1911

CHICAGO, ILLINOIS, 1912

PRINTED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

AT THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

100 SOUTH MICHIGAN AVENUE

CHICAGO, ILLINOIS

1912

TYPIS K. J. GIBEN.

UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO

MATRI CARISSIMAE,
PATRISQUE OPTIMI PIIS MANIBUS

NEC NON

VIRO AMPLISSIMO

GUILIELMO TOBIAS,

SOCERO FUTURO

SACRUM.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

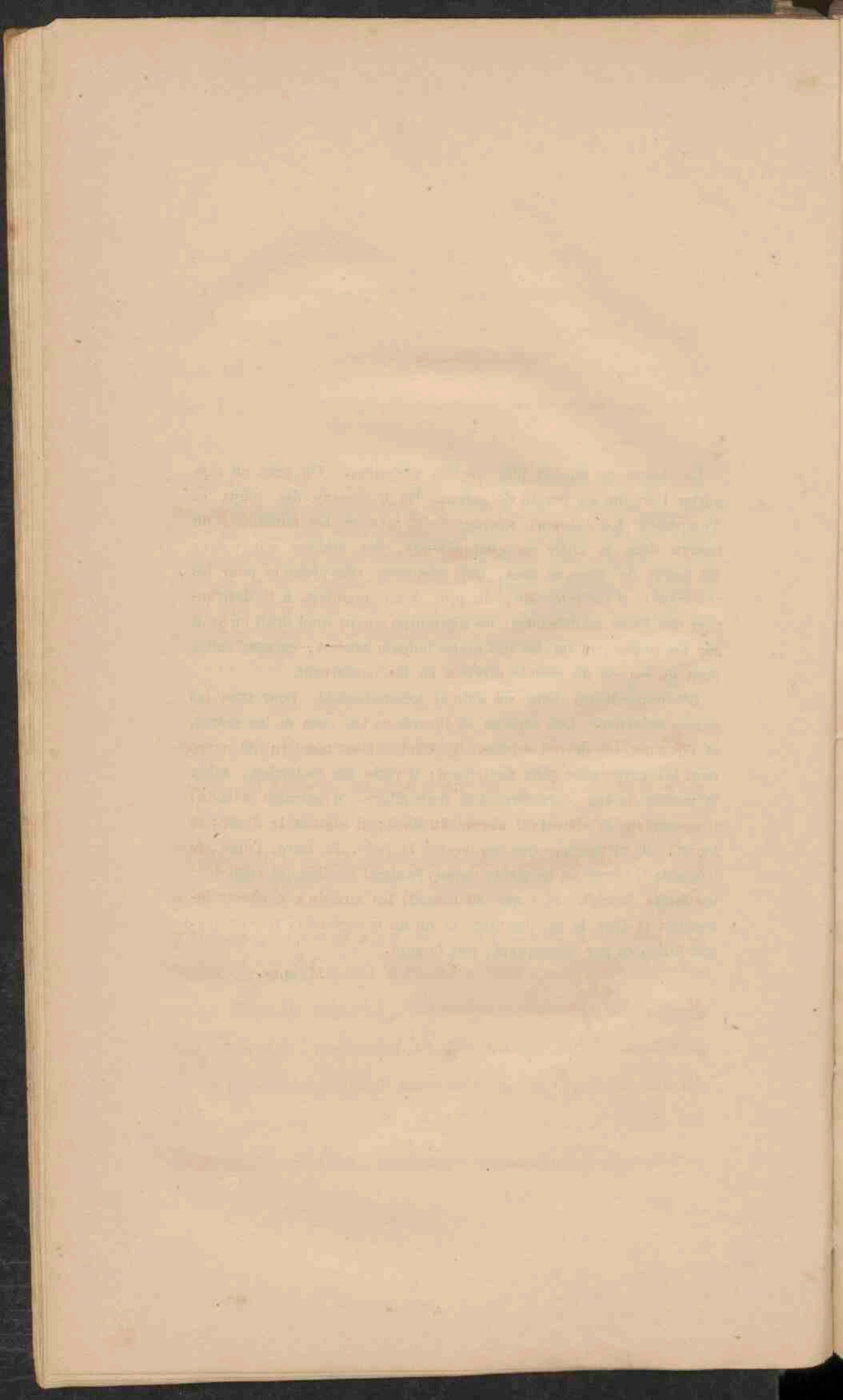
OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

La chasse est un des plus anciens exercices. On peut en rapporter l'origine au besoin de garantir les troupeaux des loups et d'empêcher les animaux sauvages de ravager les moissons; on trouva dans la chair de quelques-uns, des alimens sains; dans les peaux de presque tous, une ressource très-prompte pour les vêtemens: on fut intéressé, de plus d'une manière, à la destruction des bêtes malfaisantes: on n'examina guère quel droit on avait sur les autres, et on les tua toutes indistinctement, excepté celles dont on espéra de grands services en les conservant.

L'homme devint donc un animal très-redoutable pour tous les autres animaux. Les espèces se dévorèrent les unes et les autres, et l'homme les dévora toutes. Il étudia leur manière de vivre pour les surprendre plus facilement; il varia ses embûches, selon la variété de leur caractère et de leurs allures; il instruisit le chien; il monta sur le cheval; il s'arma du dard; il aiguisa la flèche; et bientôt il fit tomber sous ses coups le lion, le tigre, l'ours, le léopard: il perça de sa main, depuis l'animal terrible qui rugit dans les forêts, jusqu'à celui qui fait retentir les airs de ses chants innocens; et l'art de les détruire fut un art très-étendu, très-exercé, très-utile, et par conséquent, fort honoré.

MERLIN.

Le droit de chasse est nécessaire au propriétaire pour préserver ses fruits des ravages qu'y peuvent causer les animaux sauvages; c'est un droit de propriété, dont il ne peut être privé sans injustice.

(TOULLIER.)

Secundum disciplinam juris naturalis homini sunt jura connata, ad quae nulla actione praevia opus est, sed quae simul ac mundum intrat possidet. Ad ea pertinet jus rebus, quae extra eum atque nullius sunt, utendi easque sibi servandi. Attributione enim oritur jus retinendi res, quas sibi quis assumit, exclusis reliquis omnibus, atque fruendi iis pro lubitu. Illud dicitur *jus domini comparandi*, hoc *jus domini comparatum*. Illud igitur est *jus connatum*, alterum *jus domini ipsum*, *jus comparatum vel acquisitum* 1).

1) HUBER, Hedendaagsche regtsgeleerdheid Lib. 2. cap. IV.

Jure naturali homo imprimis hoc jus domini acquirat occupatis talibus rebus, quae nondum alius possideat, veluti: feris, avibus et piscibus, secundum regulam: *Res nullius cedit primo occupanti*. Singulis igitur hominibus est jus capiendi eas, quod dicitur *venatio* et species *occupationis* habendum est.

Quamvis non facile fieri possit ut in societate civili, qualis nostra est, haec jura naturae et domini semper cum institutis civilibus et socialibus conciliantur, legislator tamen ea perpetuo ob oculos habere eorumque sanctitatem tueri debet. Itaque, si hoc jus domini arctioribus limitibus circumscribendum vel tollendum est (quod non nisi *in utilitatem publicam* fieri debet), hoc non nisi damno rite compensato fieri potest.

Jam videamus, quomodo apud Romanos res se habuerit, et quatenus apud illos juris naturalis principia invaluerint.

§ 1.

Ex jure Romano unusquisque habebat jus venandi capiendique feras, nullis exceptis. Dominium tamen ferarum acquirebatur demum facto occupandi, et licebat adeo eas capere et retinere, etiam si alius eas persequeretur. Tamdiu autem ferarum dominium re-

tinebatur, quamdiu revera erant in possessione et rursus amittebatur, simulac aufugerant et in naturalem libertatem redierant. Cum *possessione* igitur simul etiam amittebatur *dominium* 1).

Si quaeris, *ubi* venari liceret, responderi potest: *ubivis*, tum in tuo solo, tum in alieno, quatenus hoc non diserte vetaretur a domino soli, qui venatorem ex suis terris arcere poterat; nam venatoris juri apud Romanos oppositum erat jus domini soli: *plane qui alienum fundum ingreditur venandi aut occupandi gratia, potest a domino, si is praeviderit, prohiberi ne ingrediatur* 2).

Adversus usufructuarium vero dominus hoc jus non habebat, quum illi etiam jus venandi in eo solo attribueretur, non vero solam possessionem habenti 3).

1) Cfr. § 12 Tit. 1 Libri II Instit. de rerum div. et acquirendo dom. »Quidquid autem eorum ceperis, eo usque tuum esse intelligitur donec in tua custodia coercetur. Cum vero tamen evaserit custodiam et in libertatem naturalem sese receperit, tuum esse desinit et rursus occupantis fit.»

2) Cfr. § 12 Tit. 1 Libri II Instit. de rerum div. et acquirendo dom.

3) Cfr. Lex. 9 § 5 ff. de usufructu, et HUBER, Praelectiones Lib. II. Tit. 1. RAEPSAET, *Analyse de l'origine et des progrès des droits des Belges et des Gaulois* Liv. II. Ch. IX. in interpretanda lege laudata 9 § 5 conjuncta lege 65 ppio ff. de usufructu contra-

Ferae tamen, quibus venator in alieno solo potius erat, etiam invito domino, manebant venatoris, quamquam domino adversus venatorem actio injuriarum dabatur 1).

§ 2.

Everso Imperio Romano, quum Europae partem occidentalem invaderent nationes innumerae, Romanorum leges quoque, quod ad venationem attinet, in iis regionibus cessasse videntur; verisimiliter advenae illi in Gallia et Germania initio venatorias leges nullas habuerunt. Verum postea, novo rerum ordine stabilito, tales leges in plerisque Monarchiis exortae sunt, principiis, non juris naturalis sed prorsus diversis nitentes, quippe quum secundum nonnullos

riam prorsus sequitur sententiam et ita concludit Ch. IX. § 272: *«L'exercice de la chasse et la pêche ne peut légitimement appartenir qu'à celui qui a pleno jure, la propriété du fonds ou de l'eau sur lesquels ces droits s'exercent.»* At, pace viri doct. sermo in lege 9 § 5 non est de eo feraene sint in fructu, quod quidem lubenter cum eo negamus, verum num reditus venationis sint usufructuarii. Eodem quoque sensu lex 9 § 1 *de usufructu et quemadmodum*, dicit, apes esse usufructuarii, quae etiam ad feras referuntur, nec magis in fructu esse dici possunt. Cfr. etiam TOULIER, Tom. IV. Droit civil. § 19.

1) Vid. Lex 13 § 7 Dig. de injur.

sensim paulatimque venatio jus Principum regale haberi coeptum sit, aut saltem jus, quod non omnibus incolis aequabiliter, verum paucis tantum competeret. At, qua ratione ad reges hoc jus pervenit? Sunt, qui dicant cives hoc jus ferarum capiendarum Principibus concessisse 1), at certo nulla ex re hoc concludi

1) Cfr. GROTIUS, De jure belli ac pacis Lib. 11 c. 8 ubi dicit: »Germaniae autem populi cum principibus ac regibus bona quaedam essent assignanda, sapienter existimarunt ab illis rebus incipiendum, quae sine damno cujusdam tribui possunt, »cujusmodi sunt res omnes, quae in dominium nullius pervenerunt.»

Ita quoque PUFENDORF, Droit de la nature et des gens Livre IV. c. 6 § 5—7. HUBER, Hedendaagsche regtsgeleerdheid, 2 boek 4 hoofdst. »Maar de meeste volkeren zijn van hun individueel regt afgetreden, en hebben 't aen haer Fursten en regenten »meerendeels opgedragen.» — HEINECCIUS, Elem. Jur. Germ. T. 6: L. 2. § 51 constare dicit, dominium earum rerum, quae in legibus Romanis *publicae* vocarentur, apud Germanos sive Theotiscos principi fuisse addictum, ita ut nulli frui illis liceret nisi principi vel illis, quibus ipse concedere vellet. Sed HEINECCIUS non magis quam JURECONS. BORT, I. D. n. 6. van de Domeijnen, VAN ZURCK, Cod. Bat. Tit. Domeijnen § 6 n. 3 et alii aut opportunitatem, aut documentum aliquod delati principi juris nobis proponunt. Itaque cum THESMARO, Comm. ad § 5 ad GROTIUM, et Illustr. RENDORF, *Verhand. over het jagtregt* credibile videtur: »dat de Vorsten die zaken zich allengskens zelf hebben

potest. Etenim opinio, a populo ad Principem jus illud fuisse delatum, omnibus argumentis historicis destituitur. — Alii rei originem quaerunt in regimine feudali 1).

Haec tamen permultorum sententia, quasi jus venationis inde a primis temporibus nonnisi privilegiis et usurpationibus Principum ac Nobilium innixum fuisset, merito Raepsaetium oppugnatorem invenit, quandoquidem statuendum nobis videtur, usque ad CAROLUM Quintum jus venationis in solo domini jure fundamentum habuisse. Unicuique jus erat venandi et piscandi in ipsius solo, eodemque modo Principi in ipsius terris (domeinen) 2) et villis dominicalibus. Nusquam reperimus, ulterius illos hoc suum jus olim extendere voluisse. Imperante CAROLO V vero plane novam res ea nacta est faciem, quod Raepsaet quoque loco citato agnoscit; imo ulterius procedit, quum usurpationes illas jam inde a CAROLO Magno quo-

»toëgeschikt, daar de Vorsten zelden hebben gewacht, dat men »hen iets gaf, wanneer zij 't zonder vragen konden krijgen.»

1) Cfr. A. KLUIT, *Historie der Holl. Staatsregering*, Tom. V, et quidem: in *Appendice ad Annum 1354*, ubi luculentissime ostendit, illis temporibus nullas unquam possessiones vel jura principi a populo delata fuisse.

2) RAEPSAET, *Analyse*, liv. IV. Chap. IX p. 507.

dammodo locum habuisse censeat, cui opinioni nos adversamur 1).

Nimirum CAROLUS V, dum vastarum suarum possessionum agrorumque partem vel in plenam proprietatem vel tanquam feudum vasallis traderet, jus venationis aut exclusis reliquis sibi retinuit, aut dominis possessoribusve feudalibus tradidit. Scilicet, probabilis nobis videtur sententia Ampl. RENDORP in laudata dissertatione, Principes, quum loca deserta et silvas sibi ex jure fortioris ac potentioris attribuissent, (quarum possessionem populus tacite iis continuavit) hanc proprietatem etiam extendisse ad feras, in silvis illis et desertis degentes; verum enim vero, quonam juris titulo nixi, cunctas feras totius Imperii, eo tempore natas vel nascituras, sibi arrogare potuerunt, et sibi suisque successoribus acquirere *jus peculiare* persequendi capiendique feras illas in alieno solo et praedio hereditario, adeo ut ne legitimo domino quidem soli animalia illa capere vel necare liceret, quantumcunque damnum ipsi inferrent? — Qua tandem ratione jus, quod secundum naturam singulis hominibus competeat, populo adimere, (nam delatum ad eos non est) sibi arrogare potuerunt?

1) Cfr. MERLIN, Répert. in voce Chasse.

Qui igitur jus, quo ipsi carerent, saltem quod non jure possiderent, Comitibus, Ducibus et nobilibus potuerunt cedere?

Quidquid est, hoc jus primum demonstrandum est; est enim *alienatio* juris originarii quod universo populo debetur; *nunquam* autem, ut ait GROTIUS 1) *alienatio praesumitur sine documento*. Igitur, quamdiu non probatum erit quomodo jus illud ad eos pervenerit, contendere audebimus, rem ita sese habuisse: infirmos fortioribus potentioribusque succubuisse, neque prohibere potuisse quominus illi jus venandi sibi, reliquis exclusis arrogarent 2).

1) GROTIUS, in opusculo suo: Verantwoording. C. I. pag. 11.

2) Cfr. MERULA, *Placaten op 't stuk van de wildernissen*, 2 boek Tit. 2 Cap. 1. *handelende van de personen tot de jaght ghequalificeert*.

»So voor, als nae de Sundvloedt hebben met het jaghtbedrijf »zich bekroont alle menschen in 't gemeen, sonder yemants nyt- »sonderinghe, sulcx gheoorloft ende toegelaten synde zoo wel »den armen als den Rijke; ende was te dier tyt de jaght een »specie van natuerlick Recht. De menschen sich allenckskens seer »vermeerderende, ende volgens d'een den anderen met Jaghen »verdrietigh, lastigh, bezwaerlick ende in de weghe synde, som- »migh eock daer geen grooten lust of vermaeck in scheppende; »soo ist geschiedt, dat *minder syn meerder heeft moeten wycken, ende »plaetse gheven*: jae is de saecke ten laetsten om sonderlingh be- »dencken soo verre gebracht, dat dit recht den Princen, Heeren

GROTIUS 1) de occupatione bonorum, quae domino carent, ad quae primo loco feras refert, dicit quidem: »Onder deze beesten zijn eerst vogelen, en »wat meer vliegt; dan moet gelet worden, dat de »jagt van de Edelen vogelen de Graaflykheid toekomt, »en de genen die zulks by de Graaflykheid is ver»gund, zulks dat wie dezelve zonder opzet vangt, »dezelve gehouden is te brengen aan den Stadhou»der, waarvoor hy ontvangt redelyk loon. Dat ook »de voghelery met de lange lyn van andere vogelen »is Graaflykheids regt. En wat het grof wild be»langht, hetzelve mag niemand vangen dan die last »heeft van Graaflykheids wegen, behoudens de vry»heeren het regt van een hert 's jaars. Het kleine »wild, als hazen en konynen mogen vangen alle »Edelluiden, ende voornaamste amptshuiden van het »land." Verum, quando et a quo Comites, et post eos Ordines Provinciarum Belgii Foederati jus illud consecuti sint, videtur ignorasse vir summus. — Qui

»ende andere Hoghe Overicheden eygen ende als erve is ge»worden, aen 't selve verknoopende de macht daerover te mogen »volcomelick disponeren."

1) GROTIUS, Inleiding tot de Holl. Regtsgeleerdheid 11 boek 4 deel.

jus venandi regale defendunt, provocant ad duo Edicta,
 alterum ducis ALBERTI 1), quod ita se habet: »Ver-
 »staan hebbende, dat alrehande Lieden dagelik onse
 »hasen onredelike vangen, daar wy aan onse Heer-
 »lechede seer mede verkort worden, zoo verbieden
 »wy eenen ygeliken, dat niemant hase en vange
 »noch en jage mit honden of anders.” — Et deinde:
 »dat nyemant mit spanjoelen en ga buten wege on-
 »gecoppelt en ongaseelt, deur onse lande van Hol-
 »landt enz. daer hi aen onse hase scade mede doen
 »mach.” — Alterum CAROLI Quinti 2), quo prin-
 »ceps jussit: »dat niemant zig zoude hebben te ver-
 »vorderen door 't gansche Land van Hollandt, te ja-
 »gen nog vliegen, nae enige hasen, conynen, kra-
 »nen, fesanen, puttoren, moerhoenderen, perdrysen
 »ofte andere edele beesten ende vogelen, tenzy dat
 »hem 't zelve als andere gemeene Edelen van den
 »lande van den ouder herkomen en gewoonten toe-
 »gelaten zy, ofte daarvan hebbe spreuke, oerlof ofte
 »consent van ons.” At quid haec probant? ALBERTI
 Edictum intelligi potest de venatione in domaniis;
 CAROLI Quinti autem referendum videtur ad illa de-

1) Gegeven Donderdag na Vasten avond 1392 en 1393.

2) Gegeven den 19 Mei 1544.

creta, quibus et alii principes jura sibi arrogaverunt circa res, in quas jus nullum habebant.

Initio igitur his in regionibus omnibus hominibus liberis licebat venari omnis generis feras, nullis exceptis, et venatio omnibus ea, quibus ad vitam sustentandam opus erat, praebebat. — Itaque CAESAR 1) de moribus priscorum incolarum exponens, »vita omnis", inquit, »in venationibus atque studiis rei militaris »consistit." Hoc jus, unicuique connatum, omnes feras venandi, diu viguisse, certe usque ad CAROLI Quinti tempora, credibile est ex institutis et moribus gentium quae his in terris vel prope eas sedes habuerunt, tum etiam ex plurium aliarum gentium Germanicarum legibus, quas majores nostri saepius imitati sunt, libertatem naturalem spirantibus. — Sunt illae leges Burgundiorum 2), Visigothorum 3), Longobardorum et Alemannorum 4), Saliorum 5), Ripuariorum 6), quippe ad oras Rheni, Mosae et Scal-

1) De bello Gall. L. IV C. 20.

2) LL. Burg. Lib. 67, 78.

3) LL. Visigoth. Lib. 8 L. 22, 23.

4) LL. Alem. 98, 199, Bujuar. Tit. 19, 20.

5) LL. Sal. Tit. 36. § 1—§ 6.

6) LL. Ripuar. 42, du Cange in voce Ripuarii.

dis habitantium, Anglorum et Werinorum 1), et antiquissimae Frisonum leges 2). Quatenus leges citatae tenuerint incolas nostrae patriae ab iisque fuerint observatae, videre licet cap. II Dissertationis, quae inscribitur: *Verhandel. over den oorsprong der Vaderl. regten*, auctore cel. VAN DE SPIEGEL. Ex his legibus apparet apud nullum populum ex iis, quos diximus, venandi jus hominibus quibusdam, temporibus vel locis fuisse tributum, nec quemquam venari vetitum fuisse. Sed mature jam principes jus illud imminuerunt vehementer, usurpantes jura, quae *regalia* dixerunt 3).

Primus fuit CAROLUS Quintus, quem reperimus silvas quasdam magnas usurpasse et omnibus interdixisse, ne ibi venarentur; quod exemplum, ejurato PHILIPPO II, Ordines Belgii Foederati secuti sunt. Usque ad edictum CAROLI V, datum die 19 m. Maji A¹ 1544, nusquam invenimus, Principes potestatem suam longius protulisse quam ad *sua* deserta, *suas* forestas, *suas* dunas, sive, quemadmodum ubique dicitur, ad suos ipsorum agros: »*tot hun proper domeyn*” 4). Jus

1) LL. Angl. et Werin. Lib. 17.

2) LL. Frisionum Tit. 4 § 4, 5, 6.

3) Cfr. HERTIUS, de super. territor. § 45—50.

4) Cfr. *Saxen Spiegel*, B. 11 Art. 61. *Swaben Spiegel*, Cap. 237.

quoque eorum forestalē (regt van Houtvesterij) saltem ante CAROLI V tempora, non longius quam ad forestas proprias 1) extensum fuisse videtur. Sed post CAROLUM V et PHILIPPUM II magis magisque hanc potestatem vel extra possessiones suas extenderunt Ordines Belgii, quique eorum nomine rei venaticae praecerant.

Porro, in diversis patriae nostrae regionibus magna juris venatorii diversitas adfuit. Constituta Republica, in Frisia jus venandi adhuc plurimorum commune fuit. In Hollandia regale quidem existimabatur, sed ex gratia Ordinum satis multi ad venationem admittebantur 2). In Gelriae tribus partibus (tetrarchiis) magis minusve jus venandi diversum fuit, sed univ-erse tamen privilegium erat Ordinum atque optima-

1) Cfr. HERTIUS, de super. territor. § 45—50 ubi dicit: »Jus »forestale, quod vulgo die Fürstliche Obrigkeit und Herrlichkeit »vocari consuevit, multa jura complectitur, quae ad summa haec »capita redigi possunt. Legum ferendarum circa silvas et vena- »tiones. Constituendorum magistratuum. Jus percipiendi emo- »lumenta ex silva et praecipue jus venandi cum exclusione alio- »rum. Denique jus cognoscendi de controversiis forestalibus et »vinducandi delicta contra leges forestales commissa.»

Foresta est sylvā quaedam sanctione subnixā: Ein gehegter Wald; quoniam *in illa* neque feras capere, neque lignum caedere solutum fuit.

2) Cfr. DE GROOT, Inleiding tot de Holl. regtsgel. 11 Boek 4 Deel.

tium. Caeterum in Gelria locus de venatione, ut ex pluribus edictis patet, severe tractabatur 1).

Hae leges et constitutiones de venatione in diversis regionibus vim exercuerunt usque ad rerum conversionem anni 1795, quo tempore decreto 2) 26 m. Januarii 1795 constitutum est, ut unicuique in suo solo venari liceret; quo facto leges, constitutiones, privilegia, quae antea valuerant, omnia omni vi et effectu caruerunt. Illo decreto igitur omnia magis ad normam juris naturalis redacta sunt; eodem vero anno plura alia decreta lata sunt, ex quibus unum est eorum, quibus cura reipublicae Frisiacae demandata erat, (representanten van Vriesland), quo decreto cavebatur, ut venatores instrumento venatorio signato uterentur, et modi venandi arctius circumscribebantur.

LUDOVICO NAPOLEONTE Rege rursus 3) nova venationis constitutio sancita est, quae cum ea, qua hodie utimur, multis nominibus congruit. Principium

1) Placaat van PHILIPS II. van 2 Juny 1547.

Placaat van Prins MAURITS van 31 Maart 1593.

Placaat op de jagt in het vorstendom Gelre en het Graafschap Zutphen van den 30 April 1675.

2) Decreet der provisioneele Representanten van het volk van Holland.

3) Wet van 17 April 1807; Algem. bep. op de jagt en vis-

fuit: cuius licebat in suo solo, aut in eo, quod ab alio conduxerat, feras capere dummodo antea a summo praefecto venationis jus gerendi arma (port d'armes) impetrasset, id quod nonnullis in causis negari licebat. Praeterea venatio concessa erat in solo venatorio publico, id est, omnibus desertis, silvis, dunnis, locis incultis et agris quorum dominus, ut nunc est apud nos, limitibus positus non ostenderet, jus peculiare venandi sibi se reservare velle.

Regno Hollandico cum Imperio Gallo-Francico conjuncto, accepimus jus venandi Francicum, quod quoque post varias rerum commutationes, quibus prioris temporis leges et privilegia rescissa fuerant 1), ex pluribus legibus et decretis diversis temporibus editis constabat.

Principium, quo venatio manente Imperio innitebatur, ex jure domini petebatur, quamvis finibus angustioribus quodammodo circumscripto et immutato pluribus constitutionibus, quod ad tempus et ad modum venandi attinet. Ita etiam requirebatur, ut arma geri liceret (permis de port d'armes), quae venia pecunia emi sed subinde negari poterat; hoc tamen

scherij voor het koningrijk Holland. 8 Mei 1807; Reglement op de jagt in het koningrijk Holland.

1) Loi du 4 Aout 1789, relative à la suppression de la féodalité.

potius politiae, quae dicitur, praeceptum erat, quoniam *nulli*, ne illi quidem, qui non venaretur, sine venia illa cum armis in publicum prodire licebat. Nusquam venatio concessa erat, nisi ubi permissum; quod directe oppositum est hodierno principio: ubique venari licere, ubi peculiariter vetitum non sit. — Unicuique nonnisi in suo solo venari licebat, in alieno nonnisi expressa venia impetrata. Itaque ut limites collocarentur non opus erat, et venator ipse fines territorii cognoscere debebat. Lex disertis verbis et severe habebat: qui in alieno solo venans reperiretur, sine expressa domini venia, poterat pecunia mulctari et etiam ad damnum, domino sarcendum damnari 1).

Territorium venatorium publicum non aderat; initio enim in agris principum (domeingoeseren) venari vetitum erat 2), postea autem venatio in agris illis et singularum civitatum locabatur 3).

Hic autem rerum status permansit usque ad nostram in integrum restitutionem Anno 1813; quo facto m. Julii Anni 1814 nova constitutio venatoria introducta est.

1) Loi du 30 Avril 1790, concernant la chasse.

2) Arrêté du Gouvernement 28 Vendémiaire An V.

3) Décret Impérial du 25 Prairial An XIII.

§ 3.

Jam dispiciamus, quaenam sint principia, quibus hodiernae de venatione leges in patria nostra in-
nitantur.

Haec ad tria referri possunt.

I°. Singulis civibus est jus venandi in locis publicis, domanialibus sive privatorum sudibus non circumscriptis, dummodo praeceptis lege datis satisfaciat venator atque pro hujus juris exercitio certam solvat pecuniam reipublicae, quae ideo in venationis facultate eum tueri debet.

II°. Singulis fundi dominis solis, reliquis cunctis exclusis, est jus venationis in solo suo, quod quidem jus vel ipse exercere potest dominus, vel aliis locare vel cedere ei licet, modo obedi-
at conditionibus, a quibus lege hujus juris exercitium pendet.

III°. Singulis fundi dominis est jus, quibusvis aditu ad suum solum venationis exercendae causa interdicendi, modo hoc fiat ea ratione, qua lex velit.

Exploremus haec principia singulatim, etiam ratione habita juris constituendi, et inquiramus, num in uni-

versum illa principia servata sint, atque ea secundum jus naturale, jus legitimi domini et Art. 625, 627, 641 Cod. Jur. Civ. spectemus.

I°. *Singulis civibus est jus venandi.* Hoc verum est principium. Ad unumquemque pertinet ut res nullius, et igitur aves in aëre, pisces in aqua, feras in terra sibi vindicare ei liceat. Tam plebejus agricola, quam dives patricius hoc suum jus exercere possit, oportet; at vero, cur tandem primarium hocce principium statim derelictum est, introducto ordinum ac classium inter cives discrimine, ratione natalium et opum 1)? Cuius Batavo, cuius in territorio nostro fundum possidenti est hoc jus venandi aut non est, et quum ei sit ex jure naturali et ex jure nostro civili, ei esse debet, eodem modo iisdemque conditionibus, atque cuilibet alii. Venatio regale non est neque regale esse potest, non peculiare jus nobilium

1) *Qualificatio.* *Qualificatus* dicitur is, qui litteras nobilitatis habet, aut qui certam pecuniam, tributi praedialis nomine, solvit reipublicae pro immobilibus, sitis in ea regione, ubi ut venari sibi liceat, instrumentum venatorium (jagtakte) impetravit. Cfr. Art. 52 legis venatoriae 11 Julii 1814; Edictum Regium d. 8 Febr. 1815 (Staatsbl. n°. 11). Jure quidem beneficium illud injustum in specimine legis Aⁱ 1845 sublatum erat.

et optinatum, non privilegium, verum jus, quod indiscriminatim, atque *aequaliter* est tuendum. Hac in re Princeps omni alii par est. Sed, quum igitur venatio non sit regale, non beneficium populo a Principe concessum, verum jus, jus naturale singulorum civium vindicandi sibi eas res, quae nullius sunt, quare legibus nostris excluduntur ferae nobiles (het grove wild)? Nonne omnibus juribus repugnat (quod jam indicavimus), quasi non res nullius sed regalis proprietas sit, ubicunque tandem reperiantur illae ferae, solius regis eas fore 1)? Unde regalis haec proprietas? Quis tandem Regi cervos, aprosve adjudicavit? Quis tandem *potuit*, quum nullius proprietas essent? Quia Principes et Comites olim arrogaverunt hanc sibi injustam possessionem, quaeque naturae contraria est aut quae potius esse non potest, (qui enim fieri possit, ut res nullius possideamus, quamdiu eae nondum in nostra potestate sint; qui proprietatem habere rei alicujus, quamdiu rem ipsam non habeamus?) ideo in tanta injuria et supino errore perseverandum est, et Principi atque iis, quibus ille velit gratificari, proprie-

1) Art. 13 legis venatoriae 11 Julii 1814. »Het jagen op grof wild, waardoor verstaan wordt herten, reeën en hinden, is, buiten speciale permissie, verboden.»

tas a priori ferarum nobilium attribuenda? Et fac, eas revera Principis esse, nonne is qui cervo vel apro potitus fuerit, furti 1), nec tantum solius delicti venatorii reus erit?

At, dixerit quispiam, lex non amplius, ut tempore Comitum 2), loquitur de *nostris* leporibus vel cervis; *furtum* non committitur, nam Princeps cervos et alias nobiles feras in proprietate non habet, verum tantum *sibi vindicandi* jus habet; sed tum nihil amplius possidet quam quilibet civis; nam *cuilibet* est jus res nullius in publico vagantes sibi vindicandi, atque *solus* Princeps, *exclusis ceteris*, illud jus exercere nequit, quia nunquam cunctus populus hoc suum jus abdicavit Principique concessit. Igitur apparet vocabulum *regalia*, quippe nostris institutis ac moribus haud consentaneum, hodiernis legum codicibus merito omissum fuisse, at, nihilo minus revera regalium principia esse conservata, liquet 3). Consentaneum

1) FEUERBACH, *Lehrb. d. peinl. Rechts* § 348. »Der mit Unrecht »sogenannte Wilddiebstahl.«

2) Cfr. supra allatum Edictum ducis ALBERTI Aⁱ 1392 ubi: »Wy verstaen hebbende« inquit, »dat allerhande Lieden dagelik onse »hasen onredelike vangen enz., daer hi aen onse hase scade mede »doen mach.«

3) Documento sunt legis 11 Julii 1814 verba, in Art. 15 ob-

est, ut viventes in societate civili, qualis nostra est, quaedam jura aut tota aut ex parte in illius civitatis gratiam relinquunt, iisque valedicant; sed tum demum, quum hoc salus publica flagitat, in omnium utilitatem; quodnam vero commodum aut quae utilitas societati civili oriri poterit, salvis aut necatis quibusdam cervis aliisve feris?

Dummodo pro hujus juris exercitio certam solvat pecuniam reipublicae.

Quid est proprie pecunia illa, quae solvenda est 1)? Num pro venationis exercitio solvitur? Hoc esse non potest, nam exercitium venationis est jus, quod habeo. Si igitur pecunia illa necessaria est ad jus illud exercendum, quid mihi prodest jus, quod exercere mihi non licet? Itaque hanc solutionem solum-

via: »Waarvan Wij de jagt niet speciaal aan Ons zullen reserveren, of door verpachting of op eenige andere wijze zullen afstaan.»

Tum confirmandorum horum regalium causa institutus videtur supremus rei venaticae praefectus. Art. 1—5 legis 11 Julii 1814, ubi ubicumque etiam verba *Onze Opperhoutvester* reperiuntur.

1) Haec pecunia solvenda major minorve est, prout in pluribus paucioribusve provinciis pagisve (*distrikten*) venari velimus; quam molesta vero haec constitutio est iis, qui saepius tribus vel quatuor pagis inclusi coguntur pro singulis pecuniam solvere!

modo probare possumus, si eam existimamus fieri pro obtinendis litteris (*patent*), quibus venatori opus est, vel tributi esse genus, quod respublica venatori pro venatione exercenda imposuit, sed quod tributum 1) unice legitimum videtur quod ad venationem in solo publico, quatenus respublica venatorem in illa venatione exercenda tuetur. Dolendum sane, rempublicam tam male officio suo hac in re fungi, quippe quae non curet officiales constitui, quibus sufficiens tribuat salarium, ita ut eo ad vitam sustentandam contenti, non tanquam vultures aut lupi fame ducti invadant venatores vel venationis amatores saepe immerentes, et domum reduces de delictis venatoriis instrumenta conficiant veritati plane contraria, eo consilio ut legitima mulctae parte et integro pretio telorum venatoriorum fruantur; quemadmodum nunc res se habet. Nonne hic proprie illorum hominum agi res videtur, ita ut veri raro tenaces haberi possint? Nonne eorum nimium interest, quam ut quidquam ponderis vel fidei eorum relationibus haberi possit?

1) Sed etiam principiis juris veniae (*patentright*) vel tributorum (*belasting*), non convenit haecce definitio; quo modo enim tributum cogitari potest, quo inops plus solvere debeat dives quam terrarum possessor? quod tamen revera evenit in casu *qualificationis*, quae hodie adhuc apud nos viget.

Hinc sponte sequitur, eos quibus, quippe semel et in omne futurum tempus juratis creditur, quovis horae momento inter perjurium et summam 50 vel 100 florenorum dubios haerere, inter inopiam et turpem avaritiam! Nonne praeterea hoc pugnat cum regula juris: *Nemo in re sua testis esse potest* 1)?

II°. *Singulis fundi dominis solis, reliquis cunctis exclusis, est jus venandi in solo suo, modo obediant conditionibus, a quibus lege hujus juris exercitium pendet* 2).

Quaenam sunt illae conditiones?

Sunt 1°. Venia per litteras data, sive instrumentum venatorium (jagtakte).

2°. Ut venatio fiat tempore a praefecto venationis et ab Ordinibus Provincialibus constituto.

3°. Ut sudes venatoriae ponantur.

Primum principium est jus domini, confirmatum Art. 641 Cod. Jur. Civ. »*Het regt om zich het wild of de visschen toe te eigenen behoort bij uitsluiting aan*

1) De officialibus venationis et de pluribus rebus ad rem venaticam et forestalem (houtvesterij) pertinentibus plura non dicimus, quia a consilio nostro aliena sunt.

2) Hoc principium refertur ad venationem in *solo proprio*, ad *proprium* sive *privatam venationem*.

»den eigenaar van den grond waarop zich het wild,
 »of van het water waarin zich de visschen bevinden?»
 et Art. 625 Cod. Jur. Civ. qui sic sonat: »Eigendom
 »is het regt om van eene zaak het vrij genot te hebben
 »en daarover op de volstrektste wijze te beschikken, mits
 »men er geen gebruik van make, strijdende tegen de
 »wetten of de openbare verordeningen — en mits men
 »aan de regten van anderen geen hinder toebrengt.»

De singulis conditionibus breviter dispiciamus.

1°. *Venia per litteras data, sive instrumentum venatorium.*

Unde comprobari poterit officium per litteras veniae emendae, ut jus quod natura nostrum est, exerceamus? Nonne hac ratione venatio beneficium fit in gratiam commodumque divitum et beatorum, qui soli hanc sumptuosam sibi venationem pecunia sua comparare queant? Nonne beneficium pecunia acquirendum, invito illo, a natura constituto legibusque confirmato, jure domini?

Venatio non est beneficium, quod civitati donandum vel vendendum est, eo minus quum civitas nemini jus possit dare, quod jam habeat. Quippe dominus soli, vel sine venia pecunia data, jam possideo jus in eo solo faciendi omnia quae cum legibus vel constitutionibus publicis non pugnent, neve tertii cujusdam juri noceant, ut Art. 625 Cod. Jur.

Civ. cavetur; itaque ibi venandi quoque, praesertim quum Art. 641 Cod. Jur. Civ. praeterea jus vindicandi sibi feras et pisces, exclusis ceteris, domino tributum sit.

Venandi jus est unicuique; at quod ad locum attingit, *ubi* jus illud exercere liceat, circumscriptio invenitur in Art. 641; nimirum non in *alieno* solo, quandoquidem hoc, ceteris exemptis, solius domini est. Verum enim vero, quid facit lex venatoria, ac quomodo haec conciliabitur cum hoc Article, simulque cum Art. 627 Cod. Jur. Civ. ubi dicitur: »*Ieder eigendom wordt vermoed vrij te zijn. Hij die beweert »eenig regt op eens anders zaak te hebben, moet dat »regt bewijzen?*» Tertiis dat jus, quo licet iis, invito domino, venari in ejus solo, et ita detrimento eum afficere¹⁾, dum legitimus dominus vel vetatur telis instructus aut canibus comitantibus in suo ipsius solo ambulare, quod instrumentum venatorium emere non vult neque pecuniam civitati enumerare, ut agros suos palis circumscribere sibi liceat.

1) Quanam onera, difficultates, pericula adeo e tali rerum statu profluere possunt, reveraque olim redundarunt in possessores praediorum, testatur, inter alia, opus quod inscribitur: *Verzameling van stukken betrekkelijk de jacht*, door C. J. BLOIS VAN TRESLONG (1784).

Cur furem vel praedonem e nostra domo vi repellere, quin etiam necare nobis licet, quum, ut leporem vel cuniculum, qui nobis detrimentum infert, capiamus vel necemus, antea consensum vel veniam certa florenorum summa impetrare debebimus?

Verum est quidem, Art. 641 1) addi verba: »*Onverminderd de wetten en verordeningen op dat stuk aanwezig.*» Sed, quoad licitum est constitutionum publicarum ope officere juri domini vel illud restringere? Omnino non magis quam utilitas publica et commodum civitatis postulet et necessario requirat, nec unquam dominum dominio suo privare, nisi damno sarcito permittitur. — Art. 162 legis Fundamentalis, qui nos tuetur in tranquilla possessione et quieto usu possessionum nostrarum, hanc tantummodo exceptionem memorat: »*onteigening ten algemeenen nutte in de gevallen en op de wijze door de wet te bepalen, en tegen behoorlijke schadeloosstelling,*» atque adeo nullas alias, nedum majores imminutiones possessionum permittit.

1) Verba Art. 641 Cod. Jur. Civ. »*behoudens de regten door derden verkregen, waarvan zij tegenwoordig het genot hebben,*» videntur respicere venationes, quae etiam nunc adsunt, toparcharum (heerlijke jagten) quas hodierna lex venatoria non sustulit, et usufructuarium.

Attamen neque Art. 641 verbis: »onverminderd de wetten en verordeningen op dat stuk aanwezig,» significare potuit talem rerum constitutionem, secundum quam necessitas esset veniae emendae 1); quodsi enim hic Art. voluisset, ut venia opus esset, quaedum impetrata in suo solo venari liceret ferasque quae in eo adessent sibi vindicare, cui tandem rei inserviret ille Art. 641, quum idem illud jus vindicandi in publico quoque solo exerceri liceat, dummodo venia litteris nobis data sit?

2°. *Ut venatio fiat tempore a praefecto venationis et ab Ordinibus Provincialibus constituto.*

Ab hoc quoque praecepto, secundum jus dominii, venationem quae fit in privato solo, liberam esse oportebat. Videamus, cui rei illud praeceptum inserviat, quidque significet.

Primum, datum est ad feras conservandas, sed

1) Olim haec referri poterant ad rationem politicae (politie-maatregel), secundum quam venia armorum gerendorum erat roganda sine qua nemini armato in publicum prodire licebat, quae impetrandae licentiae necessitas hodie non amplius extare videtur. Arg. Art. 18 legis 11 Julii 1814 n°. 3. »Het is verboden om met eenig jagtgeweer of jagthonden, zonder van eene akte voorzien te zijn in het veld te komen, buiten de publieke wegen of gewone veldpaden.»

praesertim, ut videtur, ut, quo tempore messis in agris est, agros non contendant, frumentum et laetas segetes diruentes, id quod villicus secundum nostram venationis legem nullo modo prohibere posset, sed patiens injuriae intueri deberet. Sin vero quis ea mente veniret ut in ejus fossis pisces caperet, hunc omnino arcere ei liceret; nam, mirum dictu, quod ad pisces attinet, jus domini (Art. 641) plane est intactum, quod ad feras, nullius pretii.

Ne messis contunderetur, saltem non opus erat, ut lex venatoria aut praefectus venationis caveret, quia jam secundum jus domini *unusquisque*, sive venator, sive alius, *quovis anni tempore*, et *quovis horae momento* meo solo abstinere debet, neque ei illud attingere licet 1).

Perspicuum igitur est, hoc praeceptum ad publicum tantummodo solum referri, et, licet illud campum venatorium et agricolam tueatur, meo ipsius tamen sudibus distincto solo, quod nemini attingere licet, tutela illa non opus est; quod autem ad me ipsum, ut *dominum* attinet, nemini est potestas circumscribendi me in jure meo, Art. 641 confirmato; et si venationem meam corrumpere velim, tempore quo ferae ovis suis incubant vel parturiunt, omnia

1) Arg. Artt. 625. 627. Cod. Jur. Civ.

capiens et occidens, hoc meum est, et hujus rei ad me ipsum detrimentum et incommodum mox perveniet. Num vero illud pati deberem, aliquando a cervo segetem meam dirui, pati a lepore ligna mea novella vel frumentum corrumpi, et sedate expectare, dum venationi in publico quoque solo locus datur, quo tempore calamitas jam illata erit, seges, cui nocitum est domum jam erit advecta atque fera, quae mihi nocuit, diu jam fortasse migravit et evanuit? 1). Nonne, quod multo majus est, mihi licebit cum telis, avium rapacium vel noxiorum animalium occidendorum causa in mea proprietate ambulare, vel canes meos emittere et ad venationem instruere? Quomodo prohiberi potero, quominus hoc meum jus exerceam?

3°. *Ut sudes venatoriae ponantur.*

Et qua ratione haec obligatio conciliari potest cum Cod. Jur. Civ. Art. 641, 625 et 627, qui posterior Art. dicit: »*Ieder eigendom wordt vermoed vrij te zijn. Hij*

1) Lex 11 Julii 1814 Art. 44. »Al wie eene akte tot de jagt »of eene permissie, om in geregistreerde jagten te jagen, of eene »extraordinaire permissie zal bekomen hebben, zal op zijn eigen »of gehuurden grond vermogen te schieten, en te dooden wilde »zwijnen, wolven, vossen, dassen, otters, bunsings, wezels, wilde katten, konijnen, arenden, valken, gieren, sperwers en dergelijke schadelijke dieren en vogelen.»

die beweert eenig regt op eens anders zaak te hebben, moet dat regt bewijzen." Nonne igitur necesse esset ut quis suum in alieno solo venandi jus comprobaret 1) vel hoc solo se abstineret, ita ut non opus esset dominum cogi ad sudas defigendas, quae res est sumtuosa, et praeterea ad certam pecuniam pro venandi sudium ponendarum solvendam? Et si in alienum solum ire licebit cum consensu domini hujus fundi ad *pisces* auferendos, cur ad *feras* auferendas hic consensus non requiretur? Nonne haec est repugnantia? Concedimus, si solius utilitatis rationem habeamus, ut lites et molestiae evitentur, probari posse collocationem sudium, proprietatis indicandae causa, quandoquidem nonnisi hac re fines proprii soli recte conspici possunt; ita tamen ut nihil solvatur pro tabulis publicis (*registratiekosten*), id quod nulla ratione probari potest.

Et qui, denique, post ea quae jam dicta sunt, ultimum principium defendemus?

III. *Singulis soli dominis est jus aliis aditu ad suum solum interdicensi*, MODO VIAM INEANT, QUAM LEX IPSIS PRAESCRIBIT; quum haec via unice cernatur sudibus collocandis et sumtibus circumscriptionis solvendis? — Quemadmodum jam demonstravimus,

1) Vid. Op. Cit. BLOIS V. TRESLONG. Inter alia, pag. 103—106.

haec studium collocatio, quae vel sic tamen sumtibus non obnoxia esse debet, valet tantum ad fines proprietatum indicandos. Nam quamvis nullae sudes adsint, hoc nunquam sufficiet (quia quod ad proprietatem attinet, adest praesumptio juris, eam esse liberam) ut ideo existimemus *tacitum consensum esse datum*, quo proprietates in publicum solum converterentur. »Gelyk »men zijn eigen goed,» ait doct. MERULA 1), »dat »ontvreemd en gestolen is, niet en mach halen of wech- »voeren van eens anders land, of eens anders gebiedt, »daar 't zelve zoude mogen gebragt zyn, sonder verlof »des ghenen die het Landt toekomt, zoo moet men ook veel »meer 't wild, 't welk ons nog niet toekomt, op eens anders »grondt en bodem met vreden laten, en sonder verlof en »toelating des ghenen die de magt over dien grondt heeft, »niet jaghen; veel min schieten, steken of wechvoeren.»

Atque hisce satis luculenter ostendisse nobis videtur, hodiernam venationis legem, tum etiam novam legis 2) adumbrationem fundamentis omnino praevis niti. Ubi autem principia legum non recte se habent, num ibi constitutiones et leges illis aedificatae, bonae erunt? Quis hoc contendere audebit?

1) Lib. II. Cap. 3 pag. 124. Placcaten van de wildernissen.

2) Specimen legis venatoriae Aⁱ 1845.

Jam si ex nobis quaeritur, quibus igitur principiis fundandae videantur leges venatoriae, videmur nobis haec duo posse proponere.

I°. *Omnibus Batavis quique Batavis adsimulantur, est jus venandi, modo, quod ad publicum attinet solum, veniam nacti sint, quae a praefecto venationis petenda est, nec tamen negari potest huic, alteri indulgeri; pro eaque solvant pecuniam a praefecto ex lege statuendam, et tempore legitimo venationem ibi exerceant.*

II°. *Singulis soli dominis, salvis juribus aliorum 1), exclusis reliquis cunctis, est jus venandi in proprio fundo nulla temporis ratione habita, quod jus vel ipse exercere vel aliis cedere vel locare potest.*

Hoc igitur constituto, publicum solum ad sola Reipublicae praedia restringetur, et communes agri harum vel illarum civitatum, municipibus tantum patebunt.

Itaque publicum solum venatorium coarctabitur; venatorum, qui victus quaerendi causa venantur, numerus minuetur; ferae contra augebuntur: quo facto studium venationis rursus provehetur. Aerarium detrimenti aliquid accipiet, vel potius non amplius injusta ratione complebitur.

1) Nempe toparcharum et usufructuarii.

T H E S E S.

I.

Usus non est usufructus ad necessitatem restrictus.

II.

Negamus *Edictum perpetuum* Hadriano imperante a Salvio Juliano compositum, fuisse codicem juris Praetorii, ex quo solo, abrogatis omnibus Edictis, perpetuo in posterum jus dici deberet.

III.

Hodie in rebus mercatoriis adhuc valere nobis videtur consuetudo.

IV.

Navigia non continent rates (*vlotten*) jure mercatorio nostro.

V.

Emtio et venditio rei alienae jure nostro non indistincte nulla dicenda est, quamquam in Art. 1507 Cod. Civ. dicitur: „koop en verkoop van eens anders goed is nietig.”

VI.

Ipse reus peregrinus jure poscere potest ut ab actore peregrino praestetur cautio judicatum solvi.

VII.

Non consentimus Viro Nobilissimo *Raepsaet*, dicenti: (Analyse Historique de l'origine et des progrès des Droits des Belges et les Gaulois, Tom. IV. Chap. IX § 272)
 „L'EXERCICE du droit de chasse et de pêche ne peut LÉGITIMEMENT appartenir qu'à celui qui a PLENO JURE la „propriété DU FONDS ou de L'EAU sur lesquels ces droits „s'exercent.”

VIII.

Indicum numero, quorum in Art. 188 § 4 Cod. Quaest. Crim. fit mentio, cum alii, tum officiales rei venaticae comprehendendi sunt.

IX.

Ebrietas, nisi contracta sit maleficii perpetrandi causa, merito inter illa quae minuunt noxiam referenda est.

X.

Omnis cum peregrinorum, tum civium deditio contraria est Art. 4 legis Imperii.

UNIVERSITY OF CHICAGO

ILLUSTRATIONS AND PLATES
BY THE AUTHOR

PLATE I

FIGURE 1. A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z.

PLATE II

FIGURE 1. A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z.

PLATE III

FIGURE 1. A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z.

PLATE IV